

ik niet zelf uit te vinden; dat heeft de beroemde Fabre al voor ons gedaan. Het is een gewone kaasstolp, die we nodig hebben. Onder die kaasstolp laten we een Bijenwolf los en een paar bijen. Alle drie vliegen ze als dol in het rond en tollen tegen het glas; maar al gauw kalmeren ze iets en dan kun je zien, hoe de bijenwolf af en toe eens naar de bijen kijkt. Uit de kopbewegingen die hij maakt, menen we te mogen besluiten, dat hij de bijen ook werkelijk ziet, want hij volgt hun bewegingen precies. Nu gebeurt het bij het wilde vliegen van de bijen op een ogenblik, dat een van hen in de buurt

Fig. 2. Hoe de bijenwolf zijn prooi steekt.

van de Bijenwolf komt. Dit op zichzelf heeft nog geen ernstige gevolgen, maar als de bij dan de sprieten van de wesp aanraakt, zijn reukorganen, en er dus een schok van bijengeur door de wesp gaat, is hem dat te machtig en als de bliksem grijpt hij toe. Voordat de bij zijn achterlijf heeft kunnen krommen, heeft de wesp zijn achterlijf met de vervaarlike angel al onder de kin van de bij ge-

bracht, en nu probeert de bij tevergeefs op de gladde harde rug van het wespen-achterlijf een houvast te vinden, om terug te steken. Na enige sekonden al is de bij volledig weerloos, en dan verandert het gedrag van de Bijenwolf. Hij laat de bij wat los, en perst nu diens achterlijf tussen zijn poten en zijn lichaam. Hierdoor komt uit de mondopening van de bij een beetje honing te voorschijn, dat door de wesp harts-tochtelijk wordt opgelikt! Een paar maal herhaalt de wesp dit, telkens even persen en dan weer zuigen. Dan neemt hij de bij onder zich, gaat hoog op de poten staan en vliegt op, om zijn prooi thuis te brengen, waarbij hij natuurlijk op minder aangename wijze met de kaasstolp kennismakt. Nu we de voorstelling goed gezien hebben, laten we hem maar vliegen.

(Wordt vervolgd).

N. TINBERGEN.

OP HET NAARDERMEER.

Na een lange onderbreking van de bezoeken aan ons oudste natuurmonument draaien we op dezen prachtige eersten dag van Mei het hek van „Kooilust” binnen, verwelkomd door de hartelijke kooikersfamilie. Niet lang daarna schuiven we het nauwe slopje van de eendenkooi uit en kunnen dan de riemen flink uitslaan in het ruime water van de Groote Meer.

Een prachtig frisch-groene rand omzoomt al het spiegelgladde water en tusschen het dorre, voorjarige riet staan overal de jonge groeipieken, die over een maand de plassen en tochten zullen omgeven met ondoorzichtige hoge rietmuren. Groepjes koeten verdwijnen stil in hun schuilhoeken bij onze nadering, ginds steekt een fuut zijn langen nek met den gepluimden kop omhoog, kijkt links- en rechtsom en . . . tjoep! met een keurige duik is hij verdwenen om weet-ik-waar weer boven te komen. Als we den Oosttocht indraaien, hooren we zijn eigenaardig dof gebrul, maar hij

vertoont zich niet. In een groep hoge oude rietstengels hooren we den eersten grooten karekiet, precies in hetzelfde hoekje als waarin we hem verleden jaar steeds aantreffen, zoodat we er sterk toe geneigd zijn hem voor hetzelfde exemplaar te houden. Krachtig en vroolijk klinkt zijn wonderlijke lied over het water: karre-karre-kiet-karre-kiet-kiet-erre-erre Op eens houdt hij op, alsof hij stomverbaasd is over die rust-verstoorders in zijn riet- en -waterdomein. Nu zien we hem langs een hoogen rietstengel met schokjes omhoog schuiven, een flinke vogel, fiks en krachtig in zijn

foto v. Beusekom.

Fig. 1. Ingang van het Kromme Gat. Naardermeer 5 Mei 1932.

bewegingen, sober en egaal gekleurd als het monotone rietveld om hem heen. Meteen duikt hij weg en na enkele minuten doet hij zijn onbezorgd en simpel lied weer over het stille water schallen.

Glanzend en flauw gerimpeld ligt nu het water van het Kromme Gat voor ons, terwijl prachtige stapelwolken boven ons voortzeilen en aan dit kostelijke Hollandsche waterlandschap onvergelykelijken luister bijzetten.

Langs den Boomtocht is het een en al vogelzang, kleine karekieten doen overal hun best, minder duidelijk en ook minder uitbundig dan de groote, maar toch aan vele strofen dadelijk als karekiet te herkennen. Teer en helder klinkt telkens het

ragfijne fitisliedje op, roodborst en winterkoning zijn prachtig op gang, een rietgors piept in het oude geelgrijze riet en doet zijn witten kraag blinken. En tusschen dit alles door wordt opeens onze aandacht bepaald bij een lang aangehouden, zachten, haast toonloozen triller, die even plotseling afgebroken wordt als de nachtzwaluw dat met zijn geratel doen kan. Dat is de snor, een weinig opgemerkt en weinig bekend zangertje van het moeras. Ken je zijn merkwaardige fluisterliedje eenmaal, dan hoor je het hier in het Naardermeer op vele plaatsen en herhaaldelijk krijg je hem ook te zien, een bruingrijs, dus zeer weinig opvallend vogeltje. Tot je verrassing zie je dan, dat hij zijn triller met wijdgeopenden snavel voortbrengt.

Met tragen wiekslag, weldra overgaand in glijvlucht, komen een paar purperreigers van over den spoordijk aan en verdwijnen in het dichte en zeer moerassige Jan-Hagensbosch. Dit is eigenlijk heelemaal geen bosch in de gewone beteekenis; wel staan er elzen en wilgen en langs den Boomtocht een paar mooie lijsterbessen, maar grootendeels is het moeras met een dichten groei van riet en biezen en de heele verdere laagveenvegetatie, die zich hier geheel ongerept kan ontwikkelen doordat zelfs geen riet gesneden wordt in dit botanisch reservaat. Jaar op jaar vestigt zich hier een deel van de vaste purperreigerbevolking van de Meer en als we opletten, hooren we de kolderende begroetingsgeluiden telkens als er een van die prachtvogels thuiskomt. Als je het geluk hebt dat eens te zien te krijgen, dan ben je getuige van een prachtig lijnen- en kleurenspeel en meteen van een zeer merkwaardige ceremonie uit het huiselijk leven der schuwe reigers. Kijk, even verderop, waar het geel ziet van de dotters, komt een meer open stuk. We leggen daar het bootje even stil, wat verscholen achter overhangende wilgetakken. Nu en dan bewijst eenig beweeg van groote flapvleugels dat ook daar eenige nesten gebouwd zijn of worden. Opletten, daar zeilt er een over ons heen in langzaam dalende lijn op de kolonie toe. Duidelijk zien we de lange pooten ver voorbij den staart uitsteken, de lange dunne nek ligt in fraaie S-bocht ingetrokken. Bij het neerstrijken wordt de nek opeens zoo ver mogelijk uitgestoken en blijkt dan van verrassende lengte te zijn. De kop lijkt nu door het opzetten van al zijn veeren wel eens zoo groot als gewoonlijk en nu komen er rauwe klanken tot ons, die ik zou willen weergeven met: kòrrò-kò-kò—kòrrò-kò-kò enz. Dan een geflapper van de breede holle wieken en weg is de reiger, opeens absoluut onzichtbaar tusschen het oude riet. Kleur, vorm en tekening maken die roode reigers tot ideale rietbewoners, pas na nauwkeurig turen met den prismakijker vinden we ze weer terug. Hier en daar steekt een spitse kop met het felle reigeroog boven de grauwe stengels uit, dat is alles. Hoe moeilijk die reigers waar te nemen zijn, heb ik vorig jaar terdege ondervonden. Daarvan vertel ik verderop nog wel iets.

Wat moet ons land vroeger toch ongelooflijk interessant geweest zijn, toen in allerlei meren en moerassen die nu zoo zeldzame purperreigers broedden, tegelijk met lepe-laars, roerdampen, aalscholvers, kwakken en wie weet wat nog meer. Het is niet prettig, bij het aanschouwen van die laatste resten van een vroegeren overvloed te moeten bedenken, dat de mensch ondanks alle cultuur op vaak barbaarsche wijze een veelal onnoodige en onverdedigbare verarming en verminking bewerkstelligde van wat

schoon en harmonieus was. Dat we die resten nog bezitten en dat ze hopelijk het landschap nog in lengte van dagen zullen sieren en verlevendigen en dat zoo vele interessante levensvormen niet voor altijd aan onze waarneming onttrokken zijn, is grootendeels het heuglijk resultaat van vijftwintig jaar voorvechtersarbeid van de leiders der Vereeniging tot Behoud van Natuurmonumenten, die recht hebben op dankbaarheid van ieder die niet gedachteloos de ontstellende „Verödung” van onze omgeving gadeslaat en voelt!

foto v. Beuskom.

Fig. 2. *De horst van den Bruinen Kiekendief. Naardermeer 14 April 1930.*

Dit moest mij even van het hart nu ik over het Naardermeer schrijf.

Nu moeten we onder de spoorbrug door, want de spoordijk verdeelt het heele Naardermeer in twee stukken. Dat maakt het geheel er niet fraaier op, de rechte dijk met bijbehorende telegraafpalen en -draden belet je altijd het heele meer in oogenschouw te nemen. Alleen van den dijk zelf af heb je een mooi overzicht, wat wel weer een prettige omstandigheid is, want van de boot uit is het 's zomers door de hooge rietmuren niet gemakkelijk een indruk van het heele plassencomplex te krijgen.

De koeten trekken zich van de voorbijdaverende treinen niet veel aan. Telkens

zien we recht vooruit een koet van den kant van den dijk af den spoortocht dwars oversteken, de kop laag op het water, om aan den anderen kant in de ruigte te verdwijnen totdat wij voorbij zijn. Hier langs den spoordijk liggen namelijk talrijke nesten, als we even in de boot gaan staan kunnen we de grijze gespikkelde eieren er in zien liggen. Hier is er een met een mooie langzaam oplopende glooiing van dorre biesen en als we opletten vinden we eigenlijk bij allemaal zoo iets, bij de één een hoog en breed bordes, bij den ander een klein en smal stoepje.

We verlaten nu den spoortocht en draaien een flink meer op, bespikkeld met koeten, enkele futen en zelfs nog een klein troepje kuifeenden. Als we nu naar den zuidoostelijken hoek van dit meer roeien, komen we vanzelf terecht in het kronkelende „Slingerslop”, de toegangsweg naar de tweede vaste purperreignederzetting, aan de Siepeltjeskade. Wie het Naardermeeralbum kent, weet dat deze kade bij de droogmaking het zuidoostelijke, niet drooggelegde, deel van het meer afsloot. Nu nog geeft die kade door zijn dichte begroeiing met wilgen, elzen en enkele berken een mooie gelegenheid tot waarnemen van de purperreigers, die er dikwijls hun nesten vlakbij maken. Op twee plaatsen is de kade nu onderbroken, zoodat er twee toegangswegen zijn naar het laatste gedeelte van het meer, waar de lepelaars broeden.

We zetten nu voet aan wal op die kade. Een dichte begroeiing van veenmos, moerasviooltjes, pinksterbloemen, smeerwortels, moerasvarens en kamvarens bedekt hier den bodem. Hier zijn waterdichte laarzen zeer gewenscht, want wie zonder deze uitrusting droogvoets verder wil doordringen moet door den dichtsten warwinkel van elzen en wilgen met kamperfoelie en bramen heenworstelen en heeft nog groote kans niets te zien.

We zijn nog niet lang aan „wal”, als een allervreemdste geluid ons opschrikt, een soort van hijgende zucht, die buitengewoon luguber klinkt. Maar laat u niet verschrikken, dat is een vaste klant in dit terrein, de waterral. Zijn geluid verontrustte ons voor het eerst, toen we voor enkele jaren op de Beer in de dichtbegroeide schorre langs de Brielsche Maas in de schuilhut zaten. We dachten toen aan otters, maar kregen geen zekerheid. Het daarop volgende voorjaar hoorde ik hetzelfde gesteun hier aan de Siepeltjeskade en ging er natuurlijk dadelijk op af. Ook nu was er niets te vinden en juist toen ik het zoeken opgaf en even stilstond, om uit te blazen van het geworstel met de dichte plantenwirwar, hoorde ik een zacht geritsel en een donker, rank en vlug vogeltje trok bliksemsnel in een halven cirkel om me heen door het dichte riet. Zoo had ik het buitenkansje de schuwe waterral wel een minuut lang van vlakbij te kunnen bekijken. Wat een fijn diertje is dat! Zijn roode snavel is vrij lang en gebogen, de broekveeren hebben witte dwarsstreepjes, de onderstaartdekveeren zijn wit, wat goed te zien komt doordat hij als een waterhoen met den staart wipt. Even later hoorde ik van den kant waar hij verdween nogmaals het geheimzinnige geluid, zoodat geen twijfel meer mogelijk was. Zoo is nu ook de onbekende bewoner van de Beer thuisgebracht.

Rechts van ons beletten nu dichte wilgengroepen het uitzicht op het rietveld. Als we daar even door heen kruipen om een kijkje te nemen, genieten we opeens het

schoone schouwspel van een tiental uit het riet opwiekende purperreigers. Met prachtige houdingen van nek en kop en schorre kreten cirkelen ze om ons heen en als we nog een stap verder doen, verrijzen er op spookachtige wijze nieuwe purperreigers uit het oude riet, waar we eerst niets zagen. Hun schutkleur verhindert ons volkomen ze te zien, voordat zij ons in 't oog hebben. Bijzonder schuw zijn ze voor reigers niet, de achterste dalen alweer voordat we ons goed en wel teruggetrokken hebben achter de wilgen. Een eind verder is nog een gunstig punt om uit te kijken over het riet, daar probeeren we eens wat voorzichtiger te werk te gaan en de reigers beter te naderen. Twee voorjaren achtereen trachtte ik hier met vriendelijke toestemming van het bestuur van Natuurmonumenten waarnemingen te doen van de paringsbiologie der purperreigers. Nooit heb ik spijt gekregen van het uur roeiens heen en terug dat voor iederen waarnemingsochtend noodig was, want veel moois heb ik gezien, dat ik niet licht vergeten zal. Maar dat moois betrof maar voor een zeer, zeer gering gedeelte de purperreigers zelf! Want als een bruine schim verdween elke neerstrijkende reiger in het riet en bij hooge uitzondering viel er iets meer te zien, dan de begroetingsceremonie die we een half uur geleden bij het Jan Hagensbosch al hebben meegemaakt. Vergoeding voor die teleurstelling boden baardmannetjes, die vlakbij door het riet buitelden, en vooral een paar bruine kiekendieven, dat honderd meter verderop woonde. Zonder zich ook maar eenigszins aan mijn schuilhut te storen kwam elk oogenblik zoo'n sierlijke bruine roover voorbijzweven. Dikwijls waren er ook twee en dan cirkelden ze vlakbij me met strakke vleugels om elkaar heen, met gierende kreten. Soms streek er een op een wilgestruikje neer, zoodat ik veer voor veer onderscheiden kon. Hoe blonken dan de roomig-witte scheldveeren in de zon als hij den kop wendde en keerde om den anderen vogel in 't oog

foto v. Beusekom.

Fig. 3. *Het Kiekendieffjong steekt zijn tong uit.*
Naardermeer Mei 1930.

te houden, een veel donkerder dier, dat zijn prachtige glijvluchten met opgekrulde slagpennen nog volhield. Eens stortten beiden in het riet en bleven er minutenlang met uitgespreide vleugels en geopende snavels tegenover elkaar liggen. In plaats van het woeste gieren van zooeven brachten ze nu een geluid voort, dat ik heb opgeschreven als kirrr-kirrr-kirrr . . . Met veel vleugelgeflapper verhieven ze zich tenslotte weer moeizaam vliegend uit het riet en verdwenen uit het gezicht. Tot mijn verwondering stootte ik even later een kiekendief van een nest op, dat vier eieren bevatte! Toch hoorde een van de beide vogels die ik zooeven waargenomen had beslist bij dit nest, want steeds verscheen hij uit die richting. Er was dus blijkbaar,

foto v. Beusekom.

Fig. 4. Futennest zooals wij het vonden.

een derde in 't spel. Eerlijk gezegd verdacht ik daarna de man-kiekendief van bigamie, hoewel ik niet genoeg feiten kan aanvoeren om het met zekerheid mee te deelen. Ik herinner me trouwens, dat het van den bruinen kiekendief al eens waargenomen en gepubliceerd is.

We sluipen nu uiterst voorzichtig naar mijn ouden waarnemingspost, ervoor zorgende, dat het riet dekking geeft, dat geen halm kraakt en geen geplas ons verraad. Zoo naderen we stap voor stap het ver vooruitspringende wilgeboschje, waar de schuilhut stond en slagen erin het te bereiken, zonder een vogel te verschrikken. Nu langzaam oprichten, centimeter voor centimeter, totdat we rechtop staan, tegen de spiedende reigeroogen beschut door de resten van het rietscherm, dat de voorkant van de schuilhut vormde. En ja, na lang turen door de nauwe openingen zien we daar, rechts, zich een lange dunne reigersnek met den spitsen kop tusschen de oude bruine rietstengels

afteekenen. Een fel geel oog is strak op ons gericht, geen beweging wordt gemaakt. En daar, en daar meer links zien we achtereenvolgens meer dergelijke gedaanten onbeweeglijk tusschen het riet staan, allen de koppen terzijde en met één oog op ons gericht. Ze hebben dus blijkbaar toch nog iets waargenomen van onze nadering. Even verder zien . . . ho! Eén kleine onvoorzichtige beweging en met zoevend geluid worden breede wieken uitgeslagen en gaan de voorste gelederen bij groepjes van vijf en zes tegelijk de lucht in. We tellen er zestien, maar ongetwijfeld zijn er meer, want verderop staan er nog enkele, die niet meedingen en de laatste opvliegers dalen bijna dadelijk weer, zijn dus blijkbaar alleen gealarmeerd door het opvliegen van de voorste.

foto v. Beusekom.

Fig. 5. Hetzelfde futennest na verwijdering van de bedekking.

Een achttal vogels blijft tenslotte in wijde kringen boven ons zweven, onder het uiten van rauwe kreten. We zullen ze niet onnoodig lang hinderen en zoeken gauw weer de beschuttende boschjes van de kade op. Meteen zijn alle reigers alweer tot rust gekomen en dalen op hun standplaats tusschen het riet.

Even zien of ook dit jaar de kiekendieven er weer zijn. De kade af tot aan den tweeden berk en daar te voorschijn komen. Zoo deden we twee jaar geleden en joegen den kiekendief op. Hier is de witte berkenstam, dus het boschje uit. Niets. We plassen even met de laars in het water en geen tien meter van de oude horst stuift verschrikt een kiekendief op! Wij regelrecht op de plek aan, waarbij de hooge laarzen goede diens-ten bewijzen, en geen minuut later staan we voor het groote rietnest met vier lichtblauwe eieren. Over een paar weken zijn hier de kostelijke jonge duiveltjes van kieken-

dieven te bewonderen met hun rare donsplukken en het malle uitgestoken tongetje.

En nu weer in de boot om naar de lepelaars te roeien. Deze hoek van het meer is echt vogelrijk, nu we even stil in het bootje zitten hooren we de beide karekieten, rietzangers, rietgorzen, nu en dan de zuchten van onze waterral; de reigers kolderen, een koekoek roept in de verte en telkens dringt het rateltje van de snor door alles heen. Bij het roeien door het smalle slingerende kanaal, dat naar het laatste meer voert, zien we nog meer purperreigers en als we aan het eind om den hoek varen, duikt daar een fuut aalflug in het water weg. Elk jaar zijn die sierlijke duikers hier in dit hoekje te zien te krijgen. Prachtig was het, in April hier te zijn en, liggend op den bodem van de boot, de beide futen waar te nemen bij hun merkwaardige paringsceremoniën, die Huxley zoo nauwkeurig beschreven heeft. Nu hebben de futen zeker al eieren, gezien hun onrustig rondzwemmen en telkens wegduiken.

Steeds komen nu groepjes lepelaars overvliegen, duidelijk zien we hun breeden lepelsnavel als ze boven ons zijn. Ze zijn heel wat kleiner dan ooievaars of reigers en hebben dan ook een veel sneller vleugelslag. Zoo trekken ze regelmatig van en naar de Zuiderzee, want het zijn in tegenstelling met de purperreigers, zout- of brakwater-visschers. Hoe zal het nu met de lepelaars van 't Naardermeer gaan, als straks het IJsselmeer langzaam aan gaat verzoeten? Voor de lepelaars van het Zwanewater zal het vermoedelijk weinig bezwaar opleveren, maar hoe moet deze kolonie aan den kost komen? Als nu de lepelaarskolonies overal in 't land verspreid lagen, konden we ons verheugen op deze zijde van het interessante „biologische experiment”, dat de droogmaking van de Zuiderzee oplevert. Maar nu het om deze laatsten der Mohikanen gaat, komt het me voor, dat we met eenige bezorgdheid het lot van onze Naardermeerlepelaars moeten tegemoetziën.

In gindsche rietpol liggen de nesten, als we er omheen varen, kunnen we door de voortdurend af- en aanvliegende troepjes precies de plaats van de kolonie bepalen. De bezoekers van het meer worden hier ook zoo langs geleid en door krachtig schudden van de riemen tegen de dollen jaagt de visscher de heele troep lepelaars even op, om iedereen te laten genieten van de tientallen rondzwierende prachtvogels, die binnen een paar minuten alle weer in sierlijke wendingen en houdingen op de nesten neerdalen. Naar de nesten gaat nooit iemand, nadat de lepelaars eenige jaren geleden gevaarlijk door het meer aan het zwerven zijn gegaan. Aan deze plaats houden ze nu al weer eenige jaren vast en gelukkig is hun veiligheid hier gewaarborgd. Toch gaat het aantal niet vooruit, het schommelt de laatste jaren om de 50 à 60 paren. Het Naardermeer zou er best heel wat meer kunnen gebruiken.

Nu maar vlug den lepelaarshoek verlaten. We zitten hier heelemaal aan den Bussumschen kant van het meer, maar moeten met een grooten omweg onder de spoorbrug door weer naar de eendenkooi, om het bootje te bestemder plaatse te brengen. Hier vlakbij de lepelaars hadden vroeger ook altijd de zwarte sterns hun lichte nestvlotjes, maar de laatste jaren hebben zij niet in het meer gebroed. Wel zijn ze nog jaarlijks in de vlakbij gelegen Ankeveensche plassen te vinden. Toch worden we hier nu door een klein aantal van die sierlijke vogels omzwermd. Misschien mogen wij ze dit jaar

weer als broedvogel begroeten. Kostelijk tafereel, die zwartgekapte sterns telkens vlakbij ons in 't water te zien stooten. Nu en dan klinkt hun scherpe alarmkreet, maar dat behoeft nog volstrekt niet te beteekenen, dat ze daar in 't riet werkelijk iets te verdedigen hebben.

Na drie kwartier roeien staan we weer in de eendenkooi aan wal. Die kooi is een natuurmonumentje op zichzelf, een dorado voor de kleine zangers, die vooral 's morgens en tegen den avond een rondwandeling tot een genot maken. Bovendien huist er een valkenpaar in een der oude hoge wilgen. Kraaien zijn er altijd, tortels roepen in de eiken bij den ingang, de koekoek vertoont zich nergens in het meer vaker dan hier.

Het slot van den Naardermeertocht is, na het kopje thee in de gastvrije kooikerswoning en het verwisselen van de waterlaarzen voor minder opzienbarend schoeisel, het uitzicht van den ringdijk uit op Naarden, het oude, prachtig in de omgeving passende vestingstadje. Onvermijdelijk is daarbij helaas een ergernis aan het foei-leelijke, banale huizenblok met peenkleurige daken, waardoor dit landschap, dat daar eeuwenlang in zijn eenvoudige schoonheid gelegen heeft, op brutale wijze ontsierd wordt. Dat zooiets nog mogelijk is, schoonheidscommissies ten spijt, zou ons haast wrevelig stemmen. Maar voordat het zoo ver komt, kijken we naar den anderen kant, waar we het water van het meer in de verte zien blinken en we krijgen het blijde gevoel dat daar dan toch een prachtig brok natuurschoon, een echt Hollandsch laagveenlandschap, beveiligd is tegen zulke onnadenkende aanslagen, waarbij wat oogenblikkelijk geldelijk voordeel meer gewicht in de schaal legt dan „de groote schoonheid van het kleine land”.

Bussum, Mei 1932.

G. VAN BEUSEKOM.

foto v. Beusekom.

Fig. 6. Wat de bezoekers van de lepelaars te zien krijgen.
Naardermeer 5 Mei 1932.